

ฉันต้องไปตามทางที่จันทร์ส่อง

tsuki akari

ศิริศักดิ์ อภิศักดิ์มนตรี

ฉันท่องเที่ยวไปตามทางที่จันทร์ส่อง

“ฉันต้องไปตามทางที่จันทร์ส่อง”

tsuki akari

ตัวอย่าง

ศิริศักดิ์ อภิสักดิ์มนตรี

สารบัญ

คำนำ	15
ที่ความสูง 3,776 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล	31
18 Kippu	56
สวนในวัด	85
พุทธะที่ Nara	99
จุลี	115
ครึ่งแรก	127
สวนสนุก	

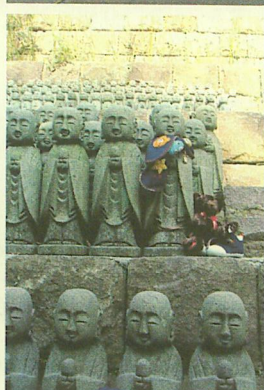
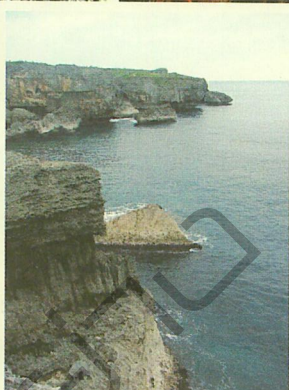
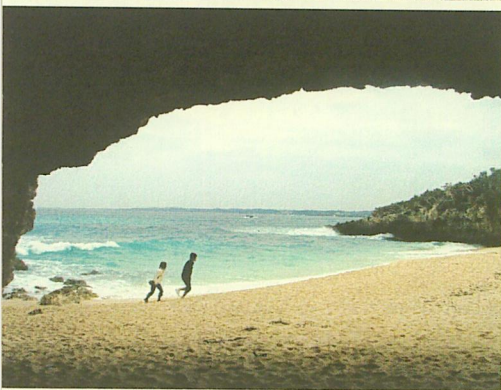
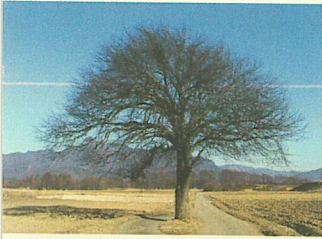
คนปลูกพืช พระ และช่างสลักหินหลุมศพ	134
สี่ที่ขัดกัน	151
ปราสาทนกกกระสาขาว	167
สงครามกับความปรารถนา 3 ตอน	175
Okinawa ดินแดนแห่งข้อยกเว้นทั่วมวลของญี่ปุ่น	196
ดอกชบากับควาย (Okinawa 2)	215
เทพเจ้า ศพ และแมว (Okinawa 3)	233

คำนำ

Fujisan Shinjuku Yokohama Kamkura Tokyo Kyoto (zen in
kyoto) Nara Osaka Byodion Kanasawa Nobeyama Hokkaido
Himeji Hiroshima Miya Miyako Ishigawa Tatetomi Iriomote Yubu
Okinawa คุณเคยไปไหม ?

การเปิดรับสิ่งใหม่ การเรียนรู้สิ่งใหม่ วัฒนธรรม ความเป็นอยู่
ผู้คน และอีกหลายสิ่งหลายอย่าง นอกเหนือจากกรอบที่เคยคุ้นเดิม ๆ
จะเป็นประสบการณ์ยิ่งใหญ่ที่สุดและมีความหมายอย่างหนึ่งในชีวิตเรา หาก
ได้หวนมองย้อนกลับไป

อย่างหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ และคิดว่าจำเป็นมาก ๆ สำหรับการเริ่มเป็นนักเดินทางหน้าใหม่ คือการทำความรู้จักดินแดนเป้าหมายปลายทางกันก่อนด้วยหนังสือดี ๆ สักเล่ม และหากคุณเลือกประเทศญี่ปุ่นเป็นปลายทางแรกของคุณ “ฉันท่องเที่ยวตามทางที่จันทร์ส่อง” เล่มนี้ น่าจะเป็นเพื่อนคู่คิด คอยบอกเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยวหลากหลายแง่มุมได้อย่างเป็นมิตรที่สุด “มา...เริ่มออกเดินทางกันเลย : ikimashō”

ด้วยความปรารถนาดี
The Knowledge Center

คำนำ

ผมเกี่ยวกับครั้งแรกเมื่ออยู่มัธยมปลาย

ครั้งนั้นไปเข้าค่ายวิทยาศาสตร์ที่ทะเลในจังหวัดตรัง โรงเรียนเป็นคนจัด ผมอาจเคยเที่ยวที่อื่นมาก่อนหน้านั้นแต่คงไม่ประทับใจเท่าที่ไปตรงเลยนึกไม่ออก

อะไรเล่าที่ทำให้ผมประทับใจ หากไม่ใช่ผืนเลตรัง

ผมย่าเท้าลงบนผืนทรายละเอียดได้น้ำ คลื่นระลอกเล็ก ๆ กระเพื่อมขึ้นลงกระทบขา ผมแช่ปลายขาตัวเอง เหม่อมองโค้งขอบฟ้าทะเลที่กว้างสุดลูกหูลูกตา นิ่ง...อย่างนั้นเนิ่นนาน

ผมเดินออกจากฝั่งมาก็หลายสิบลเมตรแล้ว ทว่าน้ำทะเลนั้นยังซัดเลียดาตุ่มขึ้นมาเพียงนิดเดียวเท่านั้น มองเสมือนหนึ่งว่า ผมกำลังเดินอยู่ในทะเล ผมมองปลาดาวที่นอนแช่น้ำทะเลอย่างเงิบเงียบ หยิบขึ้นมาดูตัวมันแข็งกว่าที่ผมนึก

เข่าว่ากันว่า ชาวประมงนั้นเกลียดปลาดาวชนิดนี้มาก เพราะมันชอบติดขึ้นมากับอวน ปลาดาวไม่มีประโยชน์สำหรับชาวประมง พวกเขาจึงระบาย

อารมณ์โกรธที่เกิดจากความยากลำบากในการปลดปลาน่าเกลียดนี้ออก
จากอวน โดยการสับมันเป็นชิ้น พวกเขาหัวเราะร่วนในขณะที่โยนซากมัน
ลงทะเล

ปลาดาวอาจเจ็บปวด แต่พวกมันก็แอบหัวเราะชาวประมงผู้โง่เขลา
เหล่านั้นเช่นกัน เพราะไม่นานชาวประมงจะพบว่า ในครั้งต่อไปที่อวนของ
เขาจะมีจำนวนปลาดาวมาติดเพิ่มมากขึ้นอีกเท่าตัว เพราะเมื่อเขาสับปลาดาว
และโยนลงเล แต่ละส่วนของปลาดาวก็จะงอกตรงส่วนที่ถูกตัดทิ้ง เหมือน
หางจิ้งจอกอย่างไรวางนั้น

แล้วชาวประมงก็เลิกตอแยกับปลาดาว ปล่อยให้มันนอนฝังตัวใต้
พื้นทรายละเอียดของทะเลต่อไป

หลังจากนั้นผมก็ไปทะเลบ่อยขึ้น พวกเราในชั้นเรียนถือเอาทะเลเป็น
สถานที่จัดงานฉลองกัน ไม่ว่างงานไหนถ้ามีโอกาสไปทะเล เราก็จะไปทะเล
แต่ไม่ไปไกลถึงเลตริงอย่างเมื่อก่อนเพราะไม่มีตังค์ เรามักไปเล่นน้ำทะเล
ที่หาดหินงาม หากมีโอกาสดีกว่านั้น เราก็จะไปเลที่ไกลกว่านั้นแต่ก็ยังอยู่
ในจังหวัดนคร เลที่ไกลกว่าคือเลขนอม

ผมจำไม่ได้แล้วว่า ครั้งหนึ่งพวกเราพากันไปฉลองให้กับโอกาส
พิเศษอะไรที่เลขนอม อาจเป็นงานฉลองเรียนจบชั้นมัธยมปลาย ก่อนที่
ทุกคนจะแยกย้ายเข้ากรุงเทพฯ ก็ได้

แต่ผมจำภาพในครั้งนั้นได้ดีภาพหนึ่ง มันเป็นภาพผองเพื่อนทั้งชาย
และหญิงนั่งเรียงแถวหน้าทะเล ส่วนผมยืนอยู่บนบ้านพัก

พวกเรากำลังดูดวงอาทิตย์สีส้มแดงดวงโต โผล่ขึ้นจากใต้ทะเล เราเงยบ ปล่อยให้ลมและคลื่นส่งเสียงแทนเรา ลมนั้นหนาวและไวก ยอดพร้าวอยู่ ส่วนทะเลนั้นอุ่นและกำลังหยอกล้อกับเม็ดทรายบนหาด แดดจากดวงดาวสีเพลิงค่อย ๆ ลูบไล้พรรณไม้ริมหาดให้คลายจากหนาวลง และผมก็ค่อย ๆ พ้นตัวจากฤทธิ์สุราเมื่อคืน

ครั้งหนึ่งบนหาดริมเลเช่นกันที่ผมได้ทำความรู้จักกับน้ำอมฤต ครั้งแรก สีเหลืองอำพันในขวดแบน ๆ ถูกรินใส่แก้วที่มีน้ำแข็งรออยู่ก่อนแล้ว แจกกันไปทั่ววง ตีมันกันอย่างบ้าคลั่งอย่างฝนที่กระหน่ำหลังคาบ้านในเดือน 12 แบนต่อไปถูกกระแทกที่กันแล้วบิดผาออกริน ตั้งแต่นั้นมาผมก็รินมันเรื่อย จวบจนจบคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

ในช่วงเวลาหนึ่งของฤดูการแห่งการเรียนรู้ในรั้วสีม่วงนั้น พวกเราคุ้นเคยกับการเที่ยวเล่นในเมืองเก่าเหมือนคุ้นเคยกับน้ำสีอำพันในขวดกลม นั้น อย่างเช่น ปราสาทเมืองสิงห์ เป็นต้น อยู่ชยา สุโขทัยหรือ ? เราก็อำไป บ่อย ปราสาทเมืองต่ำ ปราสาทพนมรุ้ง ปราสาทแบบเขมรในภาคอีสาน เราก็ไปกัน เป็นช่วงเวลาของการไปเดินดูประวัติศาสตร์ เข้าวัดนั่งดูพระงาม ๆ ดูปราสาทอันอลังการ เพลินตาตื่นใจดีครับ

หลัง ๆ ก่อนจบ เราไม่ได้เที่ยวกันเท่าไร แต่กลับนั่งเพลินตาไปกับพระมหाराชวังแห่งกรุงเทพฯ ยามค่ำคืน หรือนั่งตากลมริมเจ้าพระยา ดูพระปรางค์วัดอรุณกัน ที่ในบางวันบางที่พวกเราที่นั่งกันแถวถนนพระอาทิตย์ และทุกครั้งที่นั่ง ด้านหน้าเราก็จะมีแก้วเบียร์วางอยู่ด้วย

จบมหาวิทยาลัย ผมก็จรมาเมืองเหนือโดยเหตุบังเอิญ และเหตุบังเอิญอันนั้น ก็ทำให้ผมยังคงอยู่ที่นี้เรื่อยมาอีก 5-6 ปี จนเมื่อเกิดเหตุ

บังเอิญครั้งล่าสุด ผมจึงจากเมืองไทยไปญี่ปุ่น

ที่เมืองเหนือ ผมเข้าทำงานในสำนักงานโบราณคดีที่ 6 เชียงใหม่ โดยงานแล้วผมต้องเที่ยว ผมตะลอนไปทั่วภาคเหนือตอนบน เข้าในป่ารก นุ่งรอกที่เล่นโยกเขยบนทางลูกรังเพื่อที่จะค้นหาเจดีย์สักองค์ หาวัดสักวัด มาจัดการขึ้นทะเบียนเป็นสมบัติของชาติเสียก่อนที่ใคร ๆ จะเข้าเผาและถาง เอาที่วัดทำสนามกอล์ฟ

เมื่อเสร็จงานผมก็ยังคงเที่ยว และก็เที่ยวไปตามโบราณสถาน เหมือนกัน ทว่าไม่สมบุกสมบันเหมือนในงาน เพราะผมเดินทางไปดู โบราณสถานที่เขาบูรณะเรียบร้อยแล้ว

วันหนึ่งในหน้าฝนที่เมืองเหนือ ได้บังเกิดเหตุการณ์วิเศษขึ้นกับผม เหตุการณ์หนึ่ง ขณะที่ผมนั่งซักผ้าในบ้านพักภายในที่ทำงาน มันเป็น ขณะเดียวกับที่ศรศิรี กำลังร้องตัดพ้อคนรักเพราะนิสัยเจ้าชู้ของเธอตรง ท่อนที่ว่า “จะไปกับ เมื่อไปแล้วไปให้พ้น” ซึ่งเป็นขณะที่ใครคนหนึ่ง กำลังตะโกนเรียกผมจากด้านล่าง

ผมล้างมือที่เปื้อน ลูกลี้ลูกกลนเดินไปหรีเสียงเหป ตะแคงหูตั้งใจ ฟังอีกที่ว่าเสียงใคร แล้วเธอก็ตะโกนเรียกผมขึ้นอีกครั้ง ผมชะโงกผ่าน หน้าต่างห้อง ยืมและลงไปต้อนรับการเดินทางมาเข้าทำงานใหม่ที่เมืองเหนือ ของเพื่อนสาวสมัยเรียนศิลปากร

ยามนั้นผมรู้สึกกลัวเสียงของศรศิรี ศรึประจวบ ได้กระจายความ - เคอะเงินของผมออกทางลำโพงด้วย เพราะเสียงของเขาไม่ใช่เสียงที่คน รุ่นผมคุ้นเคยแล้ว (แต่ยังบาดเจ็บผมเหมือนเสียงของหลุยส์ อาร์มสตรอง) ผมจึงไม่เปิดดังไปกว่าตอนที่หรีเสียงลงแล้ว

ส่วนเธอนั้น พอเข้าห้องก็ทิ้งตัวลงบนพูก นอนแผ่หรา ยิ้มอย่างเป็นสุข ราวกับเธอคุ่นเคยกับห้อง ๆ นี้นานเนิ่นนาน เธอบอกผมด้วยท่วงท่าสบาย ๆ “เรากำลังมีความสุขเพราะเราหวังที่จะได้ทำงานในแบบที่เรารักมานานแล้ว และพรุ่งนี้จะเป็นวันแรกที่เราเริ่มงานที่เรารัก” ผมยิ้ม เธอลุกขึ้นขอตัวเข้าห้องน้ำ ผมบอกเธอพอที่ตัวเองได้ยิน “ระวังลื่นนะ กำลังซักผ้าอยู่” แล้วจึงเดินไปหรีเสียงบาดเจ็บของศรีศรีลงอีกหน่อย

ผมอดแปลกใจในท่วงท่าสบาย ๆ เป็นมิตรของเธอไม่ได้ มันประหลาด อบอุ่นเหมือนเราคุ่นเคยกันมานานแรมปี แต่นั่นเป็นแค่ความรู้สึก เพราะในความจริงแม้เราจะเรียนอยู่ในคณะโบราณคดีเหมือนกัน แต่ผมก็ไม่ค่อยได้เจอเธอเท่าไรนัก เพราะเวลาของผมส่วนใหญ่กอดทับกันอยู่ตามร้านเหล้าและโรงหนัง ส่วนแก้วใสเวลาของเธอนั้น...ผมไม่รู้ แต่คงไม่ใช่ที่เดียวกับผมแน่ เราจึงไม่ค่อยได้เจอกัน ดังนั้นครั้งแรกที่ผมรับโทรศัพท์จากเธอ ผมจึงไม่คุ้นในน้ำเสียงใส ๆ ของเธอเลย นึกตั้งนานก็นึกไม่ออกกว่าเป็นเสียงของเพื่อนคนใด

เสียงทางโทรศัพท์ของเธอนั้นหวานและอ่อนโยน ต่อเมื่อเรารู้จักกันมากขึ้น ผมจึงบอกเธอว่า เสียงเธอใสอย่างล่ำธาร และยุให้เธอไปเป็นนักร้อง ทว่าเธอร้องเพลงได้แย่มาก ๆ กับผม ผมจึงไม่ค่อยจะยอเธออีก แต่ยุให้ไปเป็นดีเจแทน ทว่าเธอกลับได้เป็นพิธีกรประจำงานในพิพิธภัณฑ์แทนดีเจ

เมื่อสนิทกันมากเข้า เธอจึงกลายเป็นเพื่อนเที่ยวของผมไปโดยปริยาย แม้เราจะไม่ถึงกับหัวทกกันขิวติขิวตเวลาเที่ยว แต่เราก็อ้าหากันอย่างสนุกสนาน นั่นเป็นความทรงจำที่ดีอย่างหนึ่งก่อนที่ผมจะตัดสินใจเข้าเรียน

ปริญญาโทในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

แล้วช่วงเวลาหนึ่งในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โชคชะตาก็ดันผมขึ้นเครื่องบินและผลักผมให้ตกลงบนเกาะญี่ปุ่น

ที่ญี่ปุ่น ผมเที่ยวไปบนแผ่นดินที่อยู่เหนือสุด และเดินทางข้ามทะเลไปเที่ยวแผ่นดินทางใต้สุด ทางเที่ยวของผมก็ยังเป็นทางข้างทะเล ทางที่ลากผ่านตึกเก่า ทางที่มีพระงาม ๆ อย่างที่เคยเที่ยวเล่นเที่ยวดูในเมืองไทย

แต่คราวนี้ต่างกับเที่ยวคราวก่อนเพราะผมกลับต้องนั่งฟังเสียงของลมหนาว ดูละอองเม็ดเนียนของหิมะ ยืนอยู่ใต้สายฝนดูหยาดฝนที่ค้างเติ่งบนใบหญ้าหลังฝนตกเพียงลำพัง

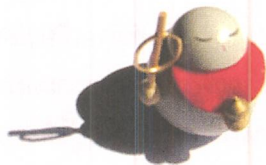
นานเข้า...พอเที่ยวคนเดียวนานเนิ่น คำถามก็เกิดขึ้นในหัวใจ “กูออกเที่ยวทำไมวะ เหงาฉิบหาย !” เพราะที่แลมาแล้ว ทุกครั้งที่ไปทะเลก็ไปกับเพื่อน ทุกครั้งที่เดินดูลายโบสถ์ ลายวิหารก็ดูกับเพื่อน มาพักหลังนั้นแหละ ที่ทางย่ำมีเธออย่างเป็นเพื่อนทุกทาง

จึงตอบตนอย่างที่ตนชอบใจว่า เที่ยวเพื่อเอาเรื่องเที่ยวมาเขียนให้เธออ่าน ให้เพื่อนอ่าน ว่าแล้วก็แบกเป้ ผูกเชือกกรองเท้า ขึ้นรถไฟไปเที่ยวอีกที่

เชิญครับเพื่อน ๆ เก็บของใส่เป้ สะพายขึ้นหลัง แล้วร่วมเดินทางไปลุยญี่ปุ่นด้วยกัน

ท้ายสุดนี้ ขอบใจน้องรัก สุบิน ไชยศรี สำหรับการตรวจพิสูจน์อักษร ท่ามกลางลมหนาวที่ญี่ปุ่น และขออภัยอย่างสูงหากข้อความตัวละครบังเอิญไปพ้องกับชื่อใครบางคน

KAWASAKI KAYOKO
&
TANIKAN WORATHAMMANON

ที่ความสูง 3,776 เมตร
เหนือระดับน้ำทะเล

สัญลักษณ์ที่บอกความเป็นภูมูปุ่นอย่างหนึ่ง นอกจากดอกซากุระและดาบซามูไรแล้ว ก็เห็นจะเป็นภูเขาไฟฟูจินี้แหละครับที่บ่งบอกความเป็นภูมูปุ่นได้ชัดเจน

มีกวีภูมูปุ่นหลายท่าน มีนักเขียนหลายคน มีจิตรกรรมมากมายที่หลงเหลือในความงามจับจิตของภูเขารูปกรวยลูกนี้

“ฟูจิซัง” (ตามที่คนภูมูปุ่นเรียก) โผล่ผุดขึ้นมาจากมหาสมุทรแปซิฟิกทะยานขึ้นไปเหนือหมอกเหนือเมฆ รอบต้นภูเขาไฟลูกนี้ล้อมไว้ด้วยทะเลสาบ 5 แห่ง คือ ทะเลสาบ Yamanaka ทะเลสาบ Kawaguchi ทะเลสาบ Sai ทะเลสาบ Shoji และทะเลสาบ Motosu

ทะเลสาบ Yamanaka มีขนาดใหญ่ที่สุด แต่ว่าจุดชมความงามที่ลงตัวที่สุดอยู่ที่ทะเลสาบ Sai ทะเลสาบ Shoji และทะเลสาบ Motosu

ความงามและความสูงเสียดฟ้าของฟูจิซังนี้แหละครับที่ทักวักมือเรียกนักปีนเขาทั้งในและนอกประเทศภูมูปุ่น ให้มาพิชิตกันช่วงก่อนเข้าฤดูร้อนราวต้นเดือนกรกฎาคมจนถึงปลายเดือนสิงหาคม

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับ “ฟูจิซัง” อยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องราวเมื่อครั้งที่
ภูเขาไฟฟูจิยังมีเทพเจ้าสิงสถิตอยู่ตามความเชื่อของมนุษย์ เช่นเดียวกับภูเขา
โอมิเนะ (Omine) ใกล้เมือง Nara ภูเขาโคยะ (Koya) และฮิเย (Hiei)
ใกล้เมือง Kyoto ครับ

เพราะเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ ภูเขาภูนี้จึงเป็นเขตของผู้ชาย ผู้หญิงนั้น
ไม่มีสิทธิ์ย่างเท้าเข้าเขตศักดิ์สิทธิ์นี้ได้เลย จนกระทั่งวันหนึ่งเทคโนโลยีทำให้
มนุษย์อีกเผ่าพันธุ์ทางตะวันตกยิ่งใหญ่มั่นและไม่เชื่อในเทพเจ้า

แล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่สาวผมทอง นัยน์ตาสีฟ้า ร่างเธอสูงกว่าคน
พื้นถิ่น เธออาจทายทายเทพเจ้าของคนพื้นเมือง เธอเป็นหญิงคนแรก
ที่ไล่เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นลงจากยอดเขา ประกาศความเสมอภาค
เท่าเทียมชาย ไม่นานนัก หญิงสาวชาวญี่ปุ่นจึงย่าแทบ่นความเชื่อของ
บรรพบุรุษตามเผ่าพันธุ์คนตะวันตก

จวบจนปัจจุบันที่ผู้คนต่างเลิกสนใจความเป็นอยู่ของเทพเจ้าและ
ลี้มเลือนหายไปเสียแล้ว ทุกปีจึงมีนักปีนเขาทั้งมืออาชีพและมือใหม่ ทั้งหญิง
ทั้งชาย เด็ก และชราภาพบุคคล ต่างทยอยเข้ามาล้มรสความสำเร็จจาก
การปีนเขาที่สูงที่สุดในญี่ปุ่นนี้กันถ้วนหน้า

อีกครั้ง เมื่อลมเย็นสบายในฤดูใบไม้ผลิค่อย ๆ แผลวลง แดดร้อน
สีขาวสลับตาแห่งเดือนกรกฎาคมก็แผ่กายทอดยาวไปทั่วสนามหญ้า แล้ว
ฤดูกาลปีนเขาก็มาเยือน อาจารย์ Kimata จึงได้นำลูกทีมในสังกัดจำนวน
6 คน (รวมผม) เดินทางสู่ยอดเขาฟูจิซัง

สำหรับอาจารย์ Kimata นั้นเคยพิชิตความสูงของม้านมาแล้ว ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง จึงเชื่อมั่นได้ว่าจะเป็นการบินขาที่ปลอดภัยและไปถึงที่หมายอย่างแน่นอน ในการเดินทาง อาจารย์ Kimata กำชับกับผมนักเกี่ยวกับเรื่องรองเท้าต้องเป็นรองเท้าสำหรับปีนเขานั้น หากเท้าเจ็บการบินก็ลำบาก เพราะหินเล็ก ๆ บนภูเขาไฟนั้นแหลมและเจ้าเล่ห์เหมือนแม่ม่าย ที่คอยดอดเข้าในรองเท้าเราตอนเผลออยู่เสมอ

นอกจากนี้เรื่องอาหารและเครื่องดื่ม อาจารย์ก็ย้ำหัวตะป่วนไม่ต้องเตรียมไปมาก เพราะคงกินกันไม่ค่อยได้ เนื่องจากความเหน็ดเหนื่อย แต่ก่อนขึ้นท้องต้องอิม และให้นำเอาไปแต่อาหารที่กินง่าย ๆ และที่สำคัญตนเองต้องชอบ (ไม่ชอบแล้วผมจะเอาไปทำไม ? ผมเถียงในใจ)

เรื่องน้ำดื่มนั้น ควรเอาติดตัวไปพอควร เพราะปีที่แล้วอากาศข้างบนร้อนมาก 1 ขวดลิตรเอาไม่อยู่ นอกจากนี้ของสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ต้องเอาติดตัวไป คือ เลือกันฝน เพราะอากาศข้างบนเอาแน่เอาอนไม่ได้ ทำนองว่า “เผื่อเอาไว้”

อันที่จริงแล้ว ตามรายทางบนเขาก็มีร้านขายของอยู่เป็นระยะ ๆ เรียกกันว่า Yamagoya แต่นั่นแหละ ราคาสินค้าที่ขายโคตรเขี้ยวเลยครับ ดังนั้นในแบ็กหลัง ผมจึงมีข้าวของสารพัด อะไรที่ยัดได้ผมยัดลงไป ทั้งน้ำดื่ม 3 ขวดเล็ก เลือกันหนาว ซ็อกโกแลต ข้าวปั้น ขนมปัง หมวก และถุงเท้า

ในวันเดินทาง เราออกเดินทางจากมหาวิทยาลัยกันตั้งแต่เวลา 9.00 น. โดยรถยนต์ ใช้เวลาไม่นานนักก็ถึงตีนภูเขาไฟ ลงจากรถก็เปลี่ยนเครื่องแต่งกายพร้อมปีนเขาทันที ผมนั้นก็เพิ่งเคยเห็นชุดปีนเขาครั้งนี้เป็นครั้งแรกนี้แหละครับ มันเป็นชุดผ้าใยสังเคราะห์ พวกเขาสวมถุงเท้ายาวเกือบ

ถึงเข้าทับกางเกงปีนเขา และสวมเสื้อวอร์มทับเสื้อปีนเขาอีกชั้น ใส่รองเท้าสำหรับปีนเขาโดยเฉพาะ สำหรับผมใส่ชุดธรรมดา เพราะไม่มีชุดปีนเขาแต่ไม่ลืมนำรองเท้าปีนเขา ทิมปีนเขาตกลงกันว่าวันนี้เราจะยังไม่ปีนขึ้นยอดเขา แต่จะเดินชมวิวรอบ ๆ ที่พักก่อน เพราะการปีนขึ้นต้องใช้เวลานานเกือบครึ่งค่อนวัน ต้องรอแสงแรกของวันใหม่ทอขึ้นก่อน จึงเริ่มปีน

ตกลงวันนี้เราจะเดินจากลานจอดรถขึ้นที่พัก (Yamakoya) ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างทางปีน การปีนเขาครั้งนี้จึงไม่ได้เริ่มที่ตีนเขาอย่างจริง ๆ คว้าที่พักนั้นตั้งอยู่ที่ความสูงจากระดับน้ำทะเลพื้นเมตร ดังนั้นระยะทางที่เราต้องปีน หักลบคุณหารกันแล้วก็เหลือประมาณ 2,700 เมตรกว่า ๆ

อย่างที่ผมออกไว้ตั้งแต่ต้นว่า อาจารย์ Kimata นั้นเคยพิชิตยอดเขาฟูจิไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง และทุกครั้งที่ได้เดินทางมาปีนเขา อาจารย์ก็จะมาพักที่นี้ ดังนั้นในสมุดบันทึกของที่พัก จึงมีชื่ออาจารย์ลงไว้เท่ากับจำนวนครั้งที่มาพัก นอกจากนี้ ผมยังพบชื่อนักเรียนไทย ที่เคยร่วมปีนเขากับอาจารย์ในหน้าร้อนปีก่อน ๆ นั่นก็ว่าได้ด้วยครับ

Yamakoya ที่เราใช้พักในคำคืนก่อนปีนภูเขาไฟฟูจินั้น เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ชั้นเดียว ข้างล่างเป็นโรงอาหาร และดัดแปลงห้องใต้หลังคาเป็นที่นอนรวมสำหรับแขกที่มาพัก เขาวางฟูกเรียงกันเป็นดับมี 2 ฟาก เว้นทางเดินตอนกลางตรงสันหลังคาไว้ ทางเดินนั้นสูงพอที่จะยืนได้สบาย ๆ แต่ได้ปีกหลังคาทั้งสอง ซึ่งวางที่นอนไว้นั้นเตียงจะต้องคลานเข้าไปนอนกันในห้องมีห้องน้ำเล็ก ๆ อยู่ตอนท้ายติดบันไดทางขึ้น แม้วันที่พวกเราไปพักคนจะไม่เต็มฟูกที่ปูไว้ แต่ก็ดูแน่นจนอึดอัดทั้งคนทั้งฟูก

ກູເທໄຟຟູຈື

และแดดร้อนของพຽ່ງนี้ก็ทอประกายสาดลงบนยอดหญ้าเหนือยอดเขาสีแดงทางทิศตะวันออก เราจึงแบกเป้เดินบุกขึ้นยอดเขากัน เค้าวันนี้ฟ้าครึ้มด้วยเมฆสีดำหนัก ๆ ไม่ค่อยสดใสเท่าที่มันควรจะเป็นอย่างในหน้าร้อน พอดตอนสายของวันเมฆหนัก ๆ ก็ลอยอ้อยอิ่งอยู่ทางทิศเดียวกับจุดหมายปลายทางของเรา

วันนี้มีนักปีนเขาทั้งในและนอกประเทศญี่ปุ่นร่วมเดินทางกับเราก่อนข้างมาก นักปีนเขาเป็นคนญี่ปุ่นมากกว่าคนต่างชาติ ที่ออกก่อนตะวันขึ้น ก็เห็นเป็นแถว เดินเรียงอยู่หน้าเรา ที่ตามหลังมาก็ยังยาวเหยียด ผมสังเกตถึงวัยวันของคนทีปีนผ่าน มีทั้งวัยกำดัด นมเพ็งแตกพาน วัยผู้ใหญ่ จนถึงวัยชรา

ทีน่าตื่นเต้นคือ การพิชิตยอดเขาครั้งนี้ ผมแข่งหน้าเด็กประถมทีร่วมการเดินทางกับพ่อและแม่ทีหลายคน พวกเขาทั้งแบก อุ้มลูกชาย ดันให้ลูกขึ้นถึงจุดสูงสุดของญี่ปุ่น อย่างกระนั้นเลย ในทีมีปีนภูเขาของเราครั้งนี้ก็มีเด็กรวมอยู่ด้วย 1 คนครับ เป็นลูกชายของนักคึกษาปริญญาโท ซึ่งกำลังเรียนอยู่กับอาจารย์ Kimata

ลานจอดรถในมหาวิทยาลัยก่อนออกเดินทางไม่นานนัก อาจารย์ Kimata แนะนำให้ทุกคนในทีมีรู้จักกันก่อนการเดินทางจะเริ่มขึ้น เพราะครั้งนี้เป็นครั้งแรกทีพวกเราพบกัน ทีมี 6 คน 2 คนเป็นลูกศิษย์อาจารย์ อีกคนเป็นลูกชายแท้ ๆ ของอาจารย์ อีกคนเป็นลูกของลูกศิษย์อาจารย์ ซึ่งมียายุเพียง 11 ขวบเองครับ

ครั้งแรกทีผมเห็นเด็กคนนี้ ความรู้สึกทำทายุในการปีนเขาตลอด ขวบฮาบ คิดไปว่าทางทีขึ้นคงสะดวก และปลอดภัย เพราะขนาดเด็ก

เล็ก ๆ ยังสามารถปีนได้ ทางที่ขึ้นคงเป็นทางสำเร็จรูป คือ ทุกอย่างถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความสะดวกในการปีนป่าย ไม่ว่าจะเป็นบันได หรือราวจับสำหรับทางที่ชันเกิน 60 องศา ก็ให้รู้สึกหัวเราะร่วมกับจินตนาการที่เคยฝันถึงการปีนป่ายที่ยากลำบากในวันคืนก่อน ๆ

แต่เมื่อได้มาเห็นทางปีนจริง ๆ ในคืนก่อนวันพิชิตยอด เขามั่นอ่อนยวบไปก่อนเลยครับ เพราะทั้งสูง ทั้งชัน ทางปีนบางช่วงอาจารย์บอกว่าเกือบตั้งตรงเป็นมุมฉากกับพื้นราบ คิดแล้วก็เสียวสันหลังวาบกลัวตก ! ผมหันมองน้องสุดท้องของเรา รำพึงกับตัวเองว่า “จะไปไหวไหมวะนี่” แล้วผมก็ได้ยินเสียงของจินตนาการในวันคืนเก่าก่อน กำลังหัวเราะเยาะผมกลับคืน เหมือนที่ปลาตากำลังหัวเราะเยาะชาวประมง ผู้เคยสบประมาทกับชีวิตเมื่ออดีตกาลนานโพ้น

ในการพิชิตยอดเขานั้น อาจารย์ Kimata แนะนำให้ผมซื้อไม้ค้ำเอาไว้นานเวลาเดินขึ้นเขา ตัวอาจารย์เองก็เลือกไว้อันหนึ่ง บอกว่า นอกจากใช้ค้ำแล้วยังต้องการเก็บไม้นี้เป็นที่ระลึก เพราะตามที่พักริมทางตลอดทางเดินจะมีบริการประทับตรา อันเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงการเดินทางที่ยากลำบาก (แทบตาย) กว่าจะมาถึงความสูงในระดับที่ตั้งของที่พักริม - ทางนี้

ที่พักแต่ละแห่งก็คิดตราประทับรูปต่าง ๆ กันออกไป แต่ทุกตราประทับจะบอกความสูงจากระดับน้ำทะเลไว้ทุกตรา โดยคิดค่าบริการประทับตราครั้งละ 200-300 เยนครับ

ไม้ค้ำนั้นเป็นไม้เนื้ออ่อน มี 2 ขนาดหากเทียบกับบ่าผม คือ สูงกว่าและต่ำกว่าบ่า ตราที่ใช้ประทับเป็นตราเหล็ก เขาเอาเผาไฟให้แดง แล้ว

นาบบนเนื้ออ่อน ๆ ของไม้ค้ำ รอยที่ตราจึงปรากฏบนไม้ ตราแรกที่ผมประทับใจ คือ ตราของร้านซึ่งเราพักกันเมื่อคืน

ยามเมื่อเขานาบบตราเหล็กร้อน ๆ ลงบนไม้ค้ำนั้น กลิ่นมันหอมน่าดูทีเดียวครับ หอมเหมือนกลิ่นไม้พินที่แม่โยนเข้าเตาไฟตอนเด็ก ๆ นาบเสร็จแล้วกลิ่นก็ยังคงอ้อยสร้อยอยู่อีกสักพัก จนรอยกลายเป็นสีดำ กลิ่นจึงสลาย ลอยขึ้นยอดเขาไปก่อนเรา

เรื่องการประทับตราที่ระลึกนี้ เป็นเรื่องทั่วไปซึ่งพบเห็นได้ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในญี่ปุ่น ตามพิพิธภัณฑ์ ตามหอคอยของเมือง เป็นต้น แต่โดยปกติแล้วจะเป็นตรายาง ตั้งไว้บริการนักท่องเที่ยว บางแห่งก็มีตราหลายแบบตั้งไว้ให้เลือกกัน บ้างเอาไว้อวยวดใครต่อใครว่า ที่ไกลและหนาวเหน็บ หรือที่ที่ร้อนจนต้องลงไปนอนแช่ทะเลทั้งวันนั้น ภูเขาไปมาแล้วว๊าย ! ประทับเก็บไว้เป็นความทรงจำเล็ก ๆ เมื่อคราวที่มองมันวันเวลาเก่า ๆ จะได้ย้อนกลับมาหาเรา

ในประเทศอื่น ๆ จะมีนิยมประทับตรากันใหม่นั้น ผมไม่รู้ เพราะไม่เคยไป ในเมืองไทยนั้นก็ไม่มี ตามพิพิธภัณฑ์ไทยก็ไม่มี ผมจึงคิดว่ามันน่าจะเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของประเทศที่รับเอาวัฒนธรรมจีนซึ่งนิยมใช้ตราประทับ อย่างเช่นประเทศญี่ปุ่น

เดินผ่านที่พักริมทางแห่งที่ 2 ฝนก็เริ่มโปรยลงมา ไม่นานกว่านั้นเท่าไร เม็ดฝนที่โปรยลงก็หนาเม็ดขึ้น จนต้องหยุดสวมชุดกันฝน ของที่เผื่อก็ได้ใช้ประโยชน์อย่างตั้งใจเผื่อไว้ คราวนี้ทั้งฝนทั้งลม จึงกระหน่ำจนเราลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ผมหันไปมอง Kenigiro น้องคนสุดท้ายในห้อง เห็นท่าที่ยังแข็งขันอยู่ ก็ให้เขาใจลง จึงค่อย ๆ ป่ายป็น คืบฝ่าฝน ขึ้นเขาทีละน้อย ๆ

วันก่อน...ฉันเดินเล่นในแสงจันทร์
วันนี้...เรื่องราวร้อยพันกระหัดถึง
มวลดอกไม้ สงคราม ความรัก
ระหว่างท่อน ทุกเรื่องราวประจักษ์เห็น
ละอองหิมะ ปลิวว่อน เดือนดาวเย็น
แม่น้ำเป็น แผ่นดิน วิ่งเล่นกัน
กระหัดถึง...สี่เหลี่ยม ของใบไม้
เคลื่อนพริ้มพราย บนลาน ภูเขาสีเขียว
ประดับโลก เทียมเดือน ประดับเขียว
สุด...ตา เหลือง แดง เขียว ทิ้งเทือกภู
กระหัดถึง...วัฒนธรรมแปลก แตกไปจากถิ่นเกิด
สุดล้ำเลิศ เลย์ขอบ สรรงสวรรค์
สื่อเทคโนโลยี พื้ยงพริบตา ถึงจับพลัน
มันลึกลับใช่ แพร่กัน ทุกมุมเมือง

ฉันท่องเที่ยวตามทางที่ฉันร่ำสอน

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ISBN 974-9517-64-4

9 789749 517642